

Escopiu a la closca
pelada
dels cretins

papers

amorals

SEGONA EDICIO

~~REVISTA DE SUBVERSIÓ MORAL~~

Clareja. Els cendrers són plens de burilles i les ampolles de cervesa són buides. Ara escrivim quatre ratlles a l'entorn d'aquests papers, una mena de presentació.

Fem això perquè es vegi que no tot és uniforme com pretenen. Diem focs que esperem que cremin molt alt. Enmig de la hipocresia de la "comunicació" desenterrem el desig més prohibit, per fer-ne plaer. Nosaltres no volem convèncer a ningú de res, però tampoc no volem que ningú ens vulgui convèncer de res: ens expressem i prou, malgrat que no plagui als cretins.

Hem escrit, hem dibuixat, hem picat a màquina... tota la nit, i ara estem cansats però contents. Contents perquè hem fet volar paraules que no saben estar tancades, paraules que potser trepitjareu o abraçareu. Ara ja és ben clar. Bona nit.

L'Esquirol, dotze d'Abril del 1979.

PAPERS AMORALS

DIRECTORS: Josep Casadesús
i Josep Rosanas.

COMENTARIS: Ferran de Santalena i Josep Miratge.

ARTICLES: El, la, els, les,
l'.

TINTES: Met i Dot.

POEMES: Pep Rosanas, Josep Casadesús i Calvó i Joen-Cassen, i Pep R.

COLUMNISTES: Ferran de Santalena, Doc i Pep Rosanas.

COL.LABORACIONS: Manuel Ferrer i Anònim.

MÉS COL.LABORACIONS: Tristán Tzara, Joan Salvat-Papasseit, Òscar Wilde, Arthur Rimbaud, Georges Bataille, J.C.C., Luís Cernuda, Oriol Pi de Cabanyes.

MUNTATGE: Josep Rosanas i Josep Casadesús.

COF DE MÀ INESTIMABLE: Rosa, Arcadi i Carme.

VOCABULARI BÀSIC

Moral: (...) Ciència o doctrina de la conducta, de les accions humanes quant a llur bonesa o malesa (...) Relatiu a l'ànima (per oposició a la matèria).

Subversió: Acció de subvertir.

Subvertir: Tirar a terra, destruir (l'ordre establert, els principis, una reglã, etc.).

Immoral: Que viola, que ofèn la moral.

Amoral: Que prescindeix de la moral, enfora de la moral.

-Aquest vocabulari bàsic ha estat gentilment manllevat del nostre car Pompeu Fabra.

Dedicatòria:

A l'Orra, a en Pep Colomé.

"...els pobles encara tenen necessitat de divinitats per observar les 3 lleis essencials: menjar, fer l'amor i cagar..."

TRISTAN TZARA

Comentari a

"El Dr. Jekyll i Mr. Hyde."

"Visió estrictament clínica d'una psicosi esquizofrènica"? "Fàbula sobre l'ambigüitat moral de l'home"? EL DR. JEKYLL I MR. HYDE és, evidentment, ambdues coses. És la dissecció del procés vital d'un home (d'un?) abocat inevitablement a la seva pròpia desconexença -car ¿qui és "ell"? ¿"És" l'exemplar Dr. Jekyll o "és" el repel·lent Mr. Hyde?-, abocat a ser el seu propi homicida. Deixant de banda el pur plaer de llegir-lo, aquest llibre ens permet -o ens obliga a- una lectura que va més enllà dels límits estrictes de la història que narra; ens remet a una reflexió sobre els nostres orígens i sobre la nostra existència quotidiana. El muntatge en el qual estem integrats (o no hi estem, d'integrats?) ¿quins fonaments té? Què és artificial i què no ho és en tot allò que ens envolta?

Qui gosa dir què és bo i què és dolent? Qui té dret a decidir què es pot fer i què no es pot fer sinó cadascú? La moral és la més gran enemiga de la llibertat, i amb Jekyll-Hyde se'ns demostra. El Dr. Jekyll, un prohoms cent per cent moral, sent que li manca l'expressió de la part "prohibida" de si mateix, i així arriba a transformar-se en Mr. Hyde, l'immoral. Però deixem parlar al Dr. Jekyll: "...malgrat la meua profunda dualitat, no era en cap sentit hipòcrita, ja que les meves dues cares eren igualment sinceres." I és clar! "Res no és mesquí" d'allò que hi ha dintre la persona. El que sobra són normes de conducta, limitacions per a l'individu. Però no és lluitant en contra d'elles que hom se n'allibera, sinó prescindint-ne; així com del dolor no n'allibera el gemec. Hyde no fa de Jekyll un home complet sinó que l'escindeix cada vegada més. No és essent immoral que hom destrueix la moral, ans al contrari: la immoralitat li dona raó de ser, la reforça, perquè es mou dins del cercle del món moral com a provocació. La immoralitat és la incapacitat de ser amoral, de serlliure. Jekyll i Hyde són dues cares d'una mateixa moneda, però cada vegada més distants, fins que ja no tenen cap punt de contacte. Cada vegada més distants, cada vegada més...

Qui sap si els vint segles de "cultura" que ens han engendrat no són, precisament, el vehicle que ens condueix a tots a l'esquizofrènia. O millor: QUI NO HO SAP?

Ferran de Santalena.

CARMINA BURANA (Segle XIII)

Bacus, benvingut, estimat i distingit,
pel qual la nostra ànima es torna alegre.

(.)

Quan Bacus, el fort, ha vençut els homes
excita llurs ànimes per l'amor.

(.)

Bacus suau asuauja els nostres maldecaps i els nostres dolors.
Ens duu la joia, l'alegria, les rialles i l'amor.

Bacus té el costum d'endolcir l'esperit de la dona
i la fa més ràpidament consentidora a l'home.

Aquella a qui no es pot el coit

Bacus la sap vèncer fàcilment.

El diví Bacus, embriagant l'home content
el fa **alhora** savi i eloqüent.

(.)

Porto clavada la sageta de Cupido
que em crema el cor amb un foc dolorós.

El que em donen

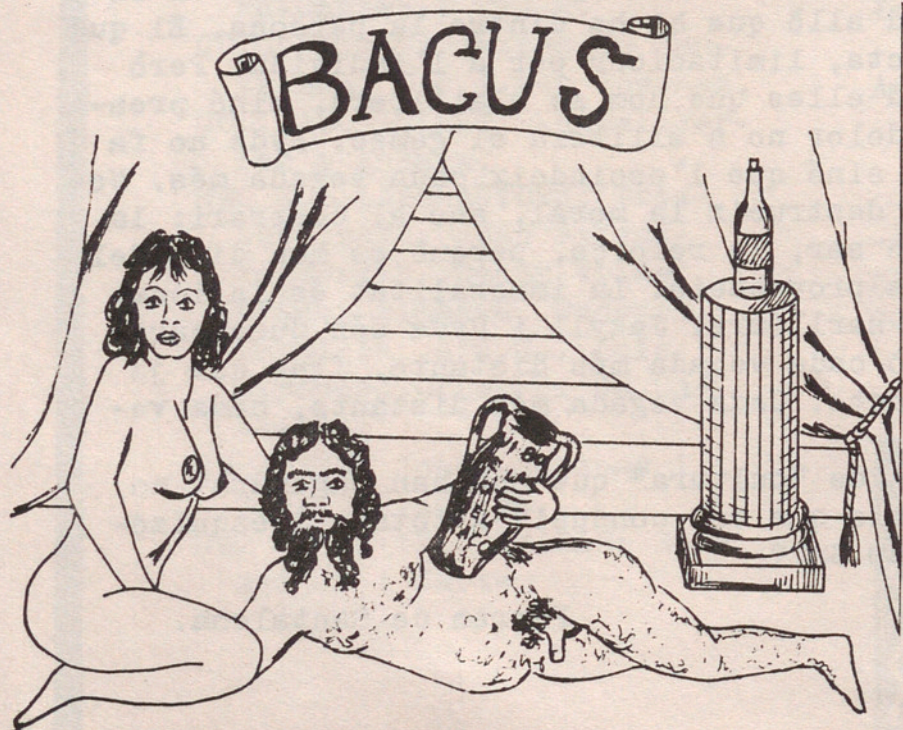
m'esvera. El que se'm refusa m'es deliciosament benvingut.

Temo la qui creu en mi. Desitjo la qui em defuig.

Com més aparto la mirada de l'una, més atret em sento
per allò que se'm refusa.

Com més em plau el què em desplau, més permès és el que em prohibeixen.

(fragments)

"Teniu una cigarreta: és el tipus perfecte del perfecte plaer. És exquisida i ens deixa insatisfets. Què més podem demanar?"

Oscar Wilde.

Darrer record

d'una infantesa miserablement perduda.

Els dies que plovia i no podíem sortir al pati a jugar se'ns feia molt evident -ara ho penso, llavors ho intuïa a penes- l'engany de tot aquell món en el qual ens recloïen. Amb el nas aixafat contra els vidres o empaitant-nos per classes i passadissos, però sempre sota la vigilància d'un crist odiós que estava aliat amb ferotges policies i militars vestits amb sotanes negres que ens pegaven i pegaven mil vegades per minut, no érem sinó presos impotents, caricatures grotesques del que hauríem pogut ésser si no haguéssim estat encerclats per prohibicions, misses, llibres, parets, bates i diplomes.

Quan plovia enyoràvem inconeguts boscos, ens barallàvem i ens estimàvem com folls, petàvem vidres i aixafàvem portes, suïcidament temeraris. Però ells fuetejaven sempre les nostres esquenes, castigaven els nostres dits, ens estiraven els cabells, masturbaven el nostre cervell en nom de Déu

i ens feien arrossegar per terra amb el rostre adolorit. Menjàvem guix i mentides que ens forçaven a mastegar repetidament fins que les dents ens queien a trossos.

Cada dia quan entràvem a classe ens castraven cerimoniosament, ens parlaven amb orgull de màrtirs i capitans alliberadors, de banderes i d'himnes de redempció. Marcaven la nostra llengua amb ferros encesos tot adoptant postures inquisitorials i assegurant que si ens feien plorar era perquè volien el nostre bé, perquè volien que tinguéssim un lloc en el cel que ens prometien constantment, perquè érem massa febles i podíem caure en el parany temptador del diable.

Quan plovia les hores s'allargassaven encara més, i nosaltres anhelàvem l'arribada d'un foc salvatge que ho arrassés tot, que no deixés res d'aque-

lla presó freda i estèril, bruta i morta. Calia que desapareixessin tots els confesionaris, totes les imatges d'estúpides i santes verges, tot l'or d'esglésies inhumanes, tota la saviesa d'homes sense sexe. Eren feres carnívores que volien traspasar-nos la seva absoluta impotència per perpetuar així la por i la ignorància davant la vida, la seva terrible por, la seva total ignorància davant d'una vida feta tabú, pecat, misteri, perill, infern.

No podien córrer el risc d'haver d'acceptar que nosaltres podíem assaborir el fruit per a ells prohibit. Això hauria representat l'haver de reconèixer que havien malgastat -d'una manera exageradament absurda- les seves forces caminant per camins sense sortida. I per això, perquè tot en ells era atzucac i farsa, ens tancaven la boca, dient-nos que érem irresponsables, que no teníem el seny que calia. I encara s'estranyaven quan incendiàvem els seus temples, dedicats a ídols insensibles i buits.

Gairebé van aconseguir els seus propòsits: molts de nosaltres van morir en els seus calabossos, torturats metòdicament. D'altres vam aconseguir fugir-ne, però encara la nostra carn coneix les cicatrius d'aquells dies que ens arrencaven la pell a cops de pal. Afusellaven sense pietat les nostres rebel·lions instintives i ens demanaven que perdonéssim als nostres enemics. Però Crist ja feia segles que havia estat crucificat per ells mateixos.

Jo vaig passar vuit anys a La Salle.

M'aixecaven enlaire sense tocar de peus a terra estirant-me pels cabells, em feien caure a bufetades, feien rajar sang del meu nas, em colpejaven els dits i les ungles amb els seus bastons, escopien damunt dels meus desigs. I ara ja no puc desaprendre l'odi que amb ells vaig tastar, i el per-boco damunt seu perquè coneguim la sang que corria per les venes dels cosos dels infants que ells nafraven. No els oblidó. I veig que per tot arreu hi ha restes de la seva obra i de l'obra d'altres com ells, engendres fantasmagòrics i fatídics que s'aterroritzaven davant el més mínim senyal de revolta i combat, monstres que en nom de bordes divinitats trepitjaven la veritat perquè sempre era contrària als seus privilegis. Fantasmes que arrosegaven cadenes i es movien entre reixes, volien omplir-ho tot de reixes i cadenes. Però ha passat l'hora del seu sol i ara la pluja ha de venir per a ells, perquè coneguim com nosaltres la pluja podrint tot el que ja estava podrit, tot allò que ells havien deixat corcar, tot allò que van falsificar.

No els oblidó. No puc oblidar-los. I escupo damunt la seva closca pelada.

Doc.

La moral és la feblesa del cervell.

Arthur Rimbaud.

TOTS TENIM MASSA POC TEMPS PER A PERDRE

Sóc addicte al teu cos
suau com l'ona nocturna
que va a besar la platja.

Sóc addicte a la lluna
quan l'últim crit s'adorm
i l'ombra ens ajunta.

Parar l'aire i el temps,
transparència pura
que s'enduran els vents.

Ventura d'amador
despertar al teu costat,
vèncer el fred amb l'abraç
quan revé la remor
del dia atrafegat.

S'apropen, xops i dòcils,
llavis de poma roja:
Acullen les parpelles
dos estels dins la nit
color de rosa clara.

Quin doll d'espurnes
rega el teu camí!

Allargasses morbosament l'instant
perquè saps que beses el ponent,
saps que beus l'últim raig
d'aquest esclat fulgurant
i en vols guardar el gust.
Oblidaràs l'olor ben apresada
del cos i et perdràs nocturn
en la pluja nocturna de l'insomni.

Lluna blanca:
Vel de marbre sobre els pits.
Suau besada. Ella dorm
prop de l'aigua nua i bella.

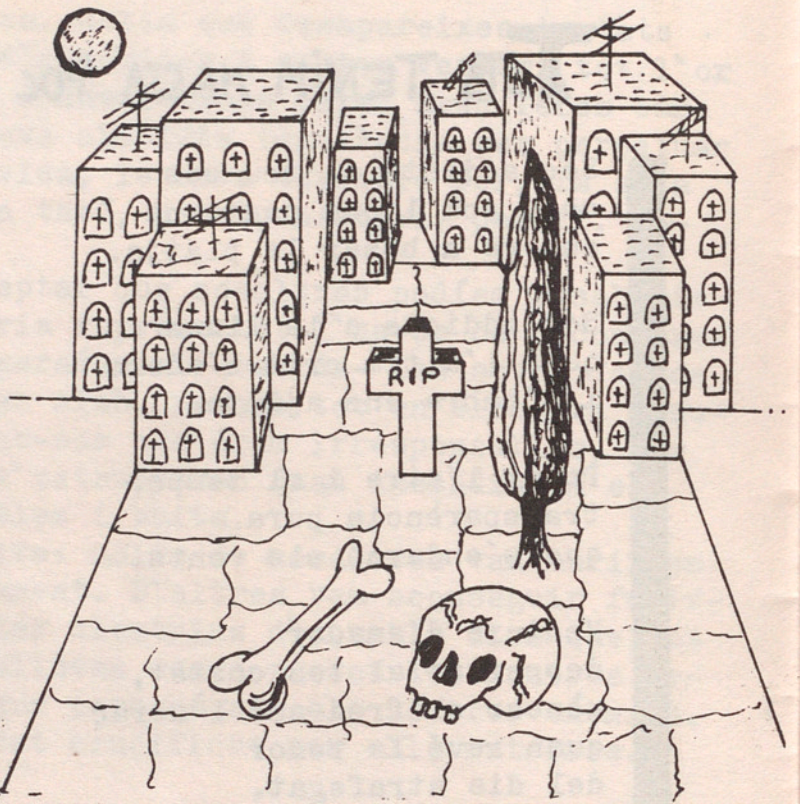
DESAIRE

Crema l'amor.
Per alguns Cap d'Estopa-llum.
Per d'altres cendra.
Tu ja del tot freda, pols, cendra,
pàl.lida inconsistència.

Reviu després del parèntesi!
Que el món no s'acaba a la platja
ni a l'entrecreix d'aquella dona.
Que si vols pots saltar l'immens
i girar-te al magnetisme
electrificant de cent mil belleses
que de cop encenen la tarda.

CARTA ANÒNIMA des de Barcelona.

Ahir vaig tornar-me ficar al ventre d'aquesta amorfa opulència anomenada ciutat. La tarda, lluny d'aquest cadàver, devia ser atractiva, però aquí era repel.lent, fastigosa. Des del moment en què vaig penetrar novament en aquests boscos d'asfalt la meua pell no ha deixat d'estar amarrada d'una llefiscosa suor, la mateixa suor que arrossegueu tots els cosos pàlids que caminen, apressats pels carrers de Barcelona. Es depriment, massa depriment saber-se envoltat d'agonies i de putrefacció. Sortosament, avui, aquesta tarda, ha plogut. La pluja acaba de donar el to mortuori que li cal al gris d'un horitzó de pisos i bancs i comerços i cinemes i bars i... Un horitzó d'estòmacs caiguts, i pits caiguts, i galtes caigudes... Un horitzó que acaba al nas del cos indeterminat que us empeny al metro. Em demano per què les aigües olioses del port no xucen la sordidesa d'un ambient de ferro i ciment i semàfors i indiferència. Podeu parar a qualsevol vianant i engrapar-li l'entrecoix: no hi trobareu ni el més lleu rastre d'un sexe, perquè els sexes també es compren a terminis i encara no han acabat de pagar l'última lletra, sabeu? Ni l'acabaran de pagar mai. Aquestes carcasses lívides viuen -això de viure és un dir, és clar- en un dèficit d'alimentació, dèficit d'amor, dèficit de comunicació, dèficit d'aire... Si fa no fa com qualsevol, altre membre d'una societat qualsevol, només que d'una forma més accentuada, exagerada fins a la desesperació. Un no pot estranyar-se de l'augment del nombre de suïcidis. El suïcidi és un recurs decent a l'abast de tots.

HISTÈRIC
Histèric de passar-me la mà
pels cabells greixinosos,
m'arrenco un a un somnis i símbols.

jo

it's Papi!

Vaig a fer la meva presentació que només és una aparença, em presento a vostès amb les mans als collons i el meu nom és ABD-EL-HARUN-MOHAMED, i del llit Aquí i si pot ésser amb una noia, d'aquesta manera podré treure les mans dels collons.

Després de publicar en revistes de papers bruts i en revistes que han avortat, ara tornem a la ignorància i publiquem aquesta revista netejada amb VIM CLOREX.

NOTES: Vaig fer un anell de fusta que entra a tots els dits de la mà. Per més informació pregunteu per la Maite. Ella ho va descobrir. Tel. 0000000. És gratis.

"S'HA CELEBRAT EL CONCURS DE "PIXAR" MÉS LLUNY ENTRE TIOS I TIES". HA GUANYAT UNA TIA. COM A PREMI, HA HAGUT D'ANAR A A PAGAR UN FOC QUE S'HAVIA PRODUT ALS PIRINEUS.

De moment, JO, MOHAMED-ABD-EL-HARUN, escric molt malament i quan ho faig ho realitzo sense llum.

VERSOS:

CAMINANTS, NO HI HA CAMINS

NI ARBRES

CONCLUSIÓ:

O TROBES ARBRES

O ESTAS EN UN DESERT, O SOBRE GEL

CONCLUSIÓ: O PLANTES ARBRES

O ET MORS DE SET, DE GANA, I DE CALOR.

CAMINANTS, NO HI HA CAMINS

NI ARBRES

CONCLUSIÓ: SI ETS UN HOME DE L'URBE - MORIRÀS

SI ETS UN HOME DEL CAMP - SOBREVIVIRÀS

Jo intento ésser diferent. Ho sóc ara, ORIGINAL. O sigui, m'agradaria convertir-me en un quadre meu. Ja ho veieu, sóc rutinari, molt ignorant i orgullós com cal.

HI HA DIFERENTS ESSERS IGNORATS EN ELS NOSTRES IGNORANTS ULLS= I SI NO TREBALLEM AMB ELLS AMB CREACIÓ, ES REBELEN EN FANTASMES QUE ENS REPRIMEIXEN LA NOSTRA DECISIÓ D'ESTIMAR I DE SENTIR PER MOMENTS L'UNIVERS. OH! NO! ESTA FUNCIONANT LA MEVA ESTUPIDESA I CADA VEGADA MÉS CLARA. EN TORNARE IRÒNIC, MILLOR IRÒNICA.

Manuel Ferrer

nocturn. (i II)

Vull ser la imatge que s'esmuny, enllà de mi. Per l'incert camí dels mots, visc i no sóc la imatge que de mi dic.

És difosa com la nit l'essència d'aquests mots d'impotència, retrat impossible d'insondables miralls.

Puc escriure, posem per cas, "amor" -però quatre lletres no són mai l'amor: l'amor és la carn, l'amor és sentir-me tot jo ficat entre les cuixes d'ella, l'amor és no pensar l'amor què és... -però això que he dit no és pas l'amor. Ara escric, però no escric quan faig l'amor.

De nit, la solitud em mira als ulls, amb un cert cinisme, amb desencant, i em diu, en silenci, que només ella sap allò que no sé dir.

Tanmateix,
ella és qui dicta els mots que jo escric.

Els mots em són autoretrat fal.laç.
M'importa molt tenir-ho clar, i dir-ho:
la gran traïció, cal constatar-la.
I consumir la contradicció.

UNA LECTURA DE "NOCTURN",
O COM ROSEGAR-SE LES UNGLES SENSE PARAR MAI.

Imagineu-vos un individu tancat dins una cambra-mirall, una cambra les parets, el sostre i el terra de la qual siguin només miralls. Imagineu-vos aquest individu intentant expressar allò que és o allò que li sembla ser i comunicant-ho, involuntàriament transformat pels mots en l'artifici poètic, d'una forma sempre insatisfactòria. De la ment, del cos, de les sensacions de plaer o d'angoixa, de calma o de fúria, fins a arribar al paper-poema hi ha un incert camí. Camí que ell fa temptejant la plenitud de l'expressió comunicació, però sense assolir-la definitivament.

De vegades, aquesta mena d'incapacitat d'expressió total la resol -o millor: la vol resoldre- amb uns ulls que sotgen obstinadament el mirall; el mirall, però, no és mai prou nítid com per a permetre-li una visió absoluta, sense trampes.

De vegades, vol resoldre la necessitat de comunicació passant per damunt dels miralls, trencant-los, abocant-se a una altra vida.

Ni d'aquella manera ni d'aquesta, però, no aconsegueix satisfer el desig de reconeixença i assumptió de la pròpia existència, ni, per tant, de cap d'altra.

Aquest continu viatge a través i alhora en contra del mirall, es resumeix en l'acceptació plena -que no és només ni serena, ni desesperada, ni lúcida...- d'una solitud indefugible: una solitud-presó angoixosa o plàcida i una solitud-oblit que es confón, hi ha hores, amb d'altres solituds-oblit mitjançant el plaer o el dolor.

Josep Miratge.

"El fonament de l'efusió sexual és la negació de l'aïllament del 'jo', que només coneix èxtasi excedint-se, trascendent-se en l'acte amorós, on es perd la solitud de l'ésser."

Georges Bataille.

Ni vull el mirall ni el trencó: hi visc.
M'hi projecto, i enllà d'ell sé besar.

Enrera, la nit, i els besos humits
i les mans, arrapades a la pell:
secret, redescobert sempre, dels cossos.

Lent, arriba, clar i polit, el matí.
Però res de perdut: el guany és tot nostre.

Perdura el bes, i tornem a besar.

SENSE TU HA QUEDAT BUIDA L'ANDANA.
NOMÉS JO HI SÓC: LA MEVA SOLITUD,
LENTAMENT, JA VA DELIXAR D'ANGOIXAR-ME.
ARA, AL CAFÈ DE L'ESTACIÓ,
HI ESCRIC VERSOS QUE NO EM BASTEN I EM CALLO
A MITGES PERQUÈ NO SÉ DIR-ME TOT.

Pep Rosanas.
Gener-Juny 78.

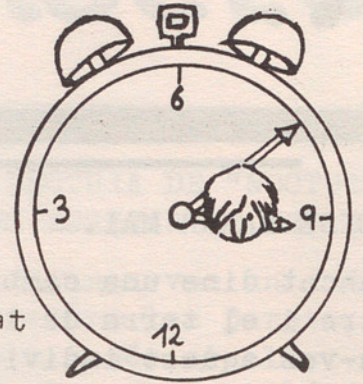
A la Rosa. A l'Arcadi.

Per la finestra es pot veure la processó d'espelmes que il·luminen la plaça de toros. Per la finestra s'intueixen els cretins dins llurs habitacles posant les broques en punt del disgust matinal. Ei toro! I nosaltres compadiem en Manolete torero enxampat! Per la finestra es veu la pel·lícula de la humanal enxampada.

-El vidre traïdor m'hi ha reflexat
Trencadissa

-Em giro d'esquena i me'n vaig.

JO-EN-CASSEN

CERTA COM LA MORT
és la vida.
Hi ha gent que viu,
gent que malviu
i gent que viu bé.
Pots fer tria
entre els dos primers.

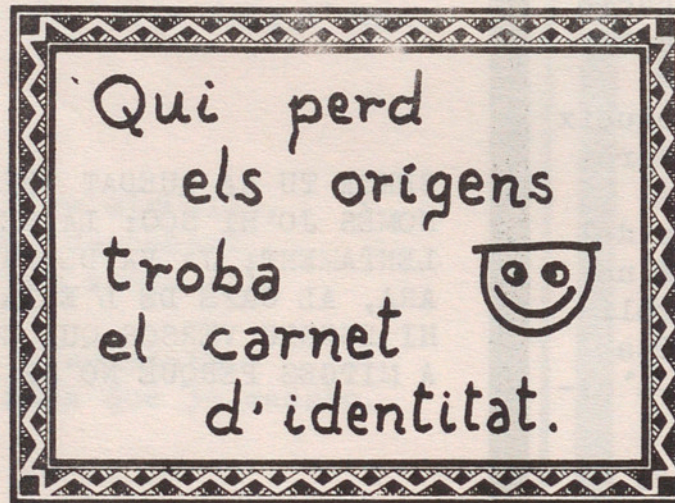
Jo

Les desgràcies d'avui no tenen massa importància perquè demà potser ja m'hauran suïcidat.—

"Si el número de tontos no és infinito, qué duda cabe de que tiende a ello".

Fernando Savater

"...els homes han cregut que l'important és tenir, oblidant que l'important és ser. Perquè la veritable perfecció de l'home consisteix no pas en allò que té, sinó en allò que és." o.w.

Felicitat és lli bertat de fer el que es vulgui, quan es vulgui i com es vulgui. Tot el demés és massoquisme.

Així com aquell que mira massa enllà no veu el pou que se li obre als peus, no t'empenyoris el present per un futur brillant, i si ho fas, sigues conscient que no ets feliç ni lliure.

JCC

(.....)

Todo lo que es hermoso tiene su instante, i pasa.
Importa como eterno gozar de nuestro instante.
Yo no te envidio, Dios; déjame a solas
con mis obras humanas que no duran:
el afan de llenar lo que es efímero
de eternidad, vale tu omnipotencia.
(.....)

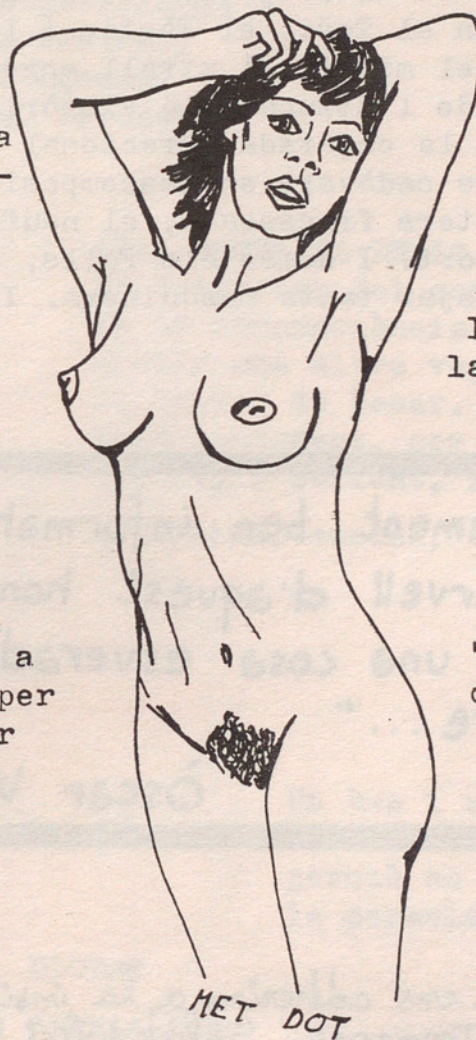
Luis Cernuda

Déu és un titella de
cartró (inventat per la
ignorància i la por da-
vant la mort) al qual
han donat el càrrec
-del tot immerescut-
de director del teatre
humà i, la veritat, no
se'n surt pas.

"El secret per anar a
l'infern sense passar per
intermediaris és menjar
força pegadolça."

"Ben segur que les putes de barra escolten millor que els capellans
les confessions que t'angoixen"

Oriol Pi de Cabanyes

".... la gent que tan
sols estima un cop a
la seva vida és realment
la gent superficial. El
que en diuen la fidelitat
llur jo ho anomeno o bé
la letàrgia del costum o
la manca d'imaginació."

Oscar Wilde

"El veritable costat dolent
del matrimoni és que us fa
ésser altruïsta. I la gent
altruïsta és descolorida,
perquè manca de personali-
tat."

Oscar Wilde

engrunes

Només puc parlar de les engrunes d'un món. De les engrunes d'un món, que són les engrunes de milers de mons. Les mil màscares d'un rostre. Cossos trossejats i ments destrossades. Disfresses d'acris i de guerrers, epitafis de poetes, oracles de bruixots, crepuscles tenaçment encesos i albes estèrilment constants. Tot es resumeix en un crit sense veu, en habitacles atapeïts de pols i en venes sense sang. Quimeres ermes i prou. Plors sense llàgrimes i llavis sense besos. Sexes asexuats. Personals reductes ultratjats. Tot està regit per un únic Destí col·lectiu que governen el Tedi, el Fàstic i la Nàusea. Es posi qui es posi davant de qualsevol mirall el mirall engendra sempre un mascarot grotesc. És el triomf de l'Atzucac, la victòria del Dèdal. És la defecació de la humanitat, la cagarada irracional que colga tots els somnis. Un cul-de-sac podrit de cadàvers en descomposició. La sòrdida comèdia de la qual tots som actors fracassats, el naufragi de vaixells que mai no han salpat de cap port. I només els Folls, els Al·lucinats i els Embriacs gosen sotraguejar tanta mesquinesa. I llur premi és el cadafal.

Doc.

"L'home completament ben informat, heus ací l'ideal modern. I el cervell d'aquest home completament ben informat és una cosa esveradora, gairebé una botiga de drapaire..."

Òscar Wilde.

Saludem i ens adherim a la insigne Associació de Borratxos i Tromeres. Salut i Vici.

PROMETEM PUBLICAR I PUBLICAREM
"CRÒNICA D'UNA BORRATXERA"
d'autor anònim

L'HOME TRIST

Potser a fora fa sol, potser sí;
però ell n'és cec. Assegut, amb el cap
entre les mans, plora sense gemecs.

Pep Rosanas.

DESENGANY DE L'AMARG BES, DEL BES MASSA
feixuc que volgué esdevenir vol
fent dels llavis, units, l'indestructible
estendard. Desencant del joc, espectre
d'un brut parany, del cos amic fal·laç.
Ara, al mirall, la imatge-miratge
és esquinçada. Ara, al cendrer,
la cigarreta n'escup l'agonia:
fum, i la nit l'abraça. Desdesig.

Pep Rosanas

ARA, NOMES EL DESIG DEL NO+DESIG.
No despertar del son embriagador
de la inconsciència. No repetir,
encara una altra vegada, l'haver
de deixar de besar. Només abraçar,
molt lentament, com en un mirall, el cos
inèdit; l'oblidat, l'enyorat cos nu.
L'espelma, encesa, deixar-la morir.

Pep Rosanas.

Crosta
esdevenien els llavis
eixuts
d'esperar el bes.

jo

Un bes i un altre,
tota la nit besant
perquè no diguis
la paraula que temo.

jo

LECTAT

No diguis res
Et guardo el gust
a les genives coit i seguit
Amunt i avall
allà on vagis
els pits clucats.
No diguis llàgrimes
en aquest coit i final

jo

... Una clara sensació d'impotència.

Hom pot "anar fent", muntar-se un petit racó de "vida" dins dels límits de la impotència. Una existència mancada de plenitud i assumida. Rebolcar-se en el propi sentiment d'inutilitat, recrear-se en les banalitats quotidianes. Acceptar el viure i dur-lo a terme des d'un anar fent tràgic i serè.

Hom pot també negar-se a no poder fugir de l'estructura aliena: hom pot esdevenir boig. Hom pot també negar-se a viure una existència ineludible: hom pot deixar-se seduir per la mort.

Els únics crits d'una rebel·lió que supera totes les fronteres arbitràriament imposades, que van més enllà de qualsevol dogma fallaç, que no es sotmet a divinitzats conceptes abstractes: la Follia i el Suïcidi.

L'amor, la llibertat, la solidaritat... conceptes abstractes que ha calgut crear quan ja se n'havia perdut la certesa de viure-hi. Quimeres. Definitivament, no hi ha revolució possible. Agonitzem en un carrer sense sortida. O assumir la impotència, adequar-s'hi, en tant que es pugui, adequar-la al propi viure, o dir prou i acabar.

Si es decideix, però, continuar vivint no es pot fer amb desesper, amb angoixa. Cal la placidesa de saber-ho tràgic serenament. Això no ha de turmentar. Mentre estiguem turmentats voldrà dir que ~~no hem~~ assumit la nostra impotència.

Voldrà dir que, dintre nostre, hi ha la profunda visió d'un suïcidi necessari o inevitable.

El suïcidi no és cap covardia: la covardia és no gosar suïcidar-se quan l'angoixa, indefugible, ho exigeix.

Ferran de Santalena.

"Tots els camins duen
a un mateix indret, (...)
La desil·lusió."

Òscar Wilde.

PROMETEM PUBLICAR I PUBLICAREM

"La Consagració de la Primavera"

d'en Ferran de Santalena.

LA PÈRDUA DE LA PRIMAVERA

Em frapà el seu bes. Massa net.
Sigues obscena, sigues impura
-li vaig dir jo. O no sobreviuràs.
Ella s'allunyà, plorant, de mi.
(M') Estimava, i no volia creure'm.
Sigues obscena, sigues impura
-vaig repetir. O no sobreviuràs.

Des de molt lluny, des del blau límpid
del cel dels seus ulls; des del **groc**,
mogut pel vent, del blat dels seus cabells;
des del rosa de flor del seu cos tendre,
em digué:

Tràgic, el teu bes és d'agonia.
Però si encara l'agonia no és només agonía,
si encara els teus llavis poden no ser eixuts ni ressecs,
aquí i arreu on vulguis t'espero.
Seré lluny de tu mentre tu em vulguis lluny.
Cal fugir del culte als morts
perquè no és dels morts la vida.
Em trobaràs en un jardí damunt la mar nevada.
No seré jo qui et cerqui
car cal que siguis tu qui em trobi.

Pep Rosanas.

En una nit negra
com l'ombra segura de la pluja.
Amb l'aire benèvol
de l'estiu amic
i la vetlla simfònica
dels animals i el vent.
Sense llums indiscretes,
sota les alzines,
jo i una dona
revolcats per terra.

jo

La tarda t'ofereix l'entreveu badat
i s'ajaça, voluptuosa. L'ofrena,
però, és efímera, i cal arriscar-ho
tot en un instant. Res no es repetirà
mai més. Aprèn bé la lliçó i sàpigues
que l'alba del desencant sí que retorna.

Pep Rosanas.

"... he de fer-ho tot per mi mateix.
Ni la Religió, ni la Moral ni la Raó poden ajudar-me en l'absolut."

Oscar Wilde.

Sense Nord, i què?

Cert com la mort: formem part d'una nissaga de rebels frustrats. O potser d'una pretesa nissaga de rebels frustrats. O tal vegada hem perdut massa temps cercant déus rebels i a l'abast que ens alliberessin del jou d'aquells Senyors eternament infalibles. Hem perdut massa temps cercant, car cercàvem, també, déus, encara que fossin senzillats; déus, líders, ideologies, Xauxes... Ara sabem que no calen, de cap mena. I això no ens ha de fer partir. Qui sap si, de vegades, no mirem massa lluny per a ignorar l'incert caminar de l'ara; per l'engany aparentment benivolent de dir "ja hi arribem!" quan encara no som enlloc?

Ens cal un Nord? Un Déu? Ens calen quan tants n'hem vist esfondrar-se? Totes les vides llurs ens han resultat efímeres, i ara ens en resta només un regust agre a la boca, un dubte visceral davant les noves promeses de les noves remeses de Nordes. Ja no volem viure per un Cel o per un Paradís Terrenal dels quals no en sabem res.

Podem oferir flors als rebels que fracassaren, i podem fer-ho sense neguit, conscients que el fracàs d'abans no és perpetu, conscients de poder viure, vivint-nos. Reconeixent-nos abans de pretendre projectar-nos enllà de nosaltres mateixos, veremant abans de beure'ns el vi.

Pep Rosanas
Per en Cassen.

La terra només gira perquè jo sóc aquí i jo sóc un
PALLASSO qui agonitza.

Joan Salvat-Papasseit.

Lletra a l'amic.

Potser des d'un incert desig d'alba t'escric.
Potser t'escric des d'un matí lluent
o des de la primavera d'una nítida tarda.
No des de la lluita
sinó des d'un plàcid abandonar-se
al ritme lent d'una abraçada
intensa, però no tensa.
Però no tensa.

Des d'enlloc i des d'arreu,
no naufrag sinó viatger
perquè no cal destí sinó camí:
i cada instant n'és la creació.

No des del neguit
sinó des d'un serè besar enllà dels miralls.
No des de mi
sinó des de la vida.

Potser, encara, des d'un incert desig.
Però no des de l'angoixa.

Per en Pep C., d'en Pep R.

PROVERBI

Així la rosa enduta pel torrent,
així l'espurna de mimosa al vent,
la teva vida sota el firmament.

Joan Salvat-Papasseit

Besa la pell d'aquests mots
i recorda que endins d'ella
hi ha l'inexplicable.

Si en algun moment en tens ganes,
vine i besa'm. Jo, sovint, en tinc
ganes. No cal que fem comèdia. No cal
parlar d'amor. L'amor no és un
poema ni és un pecat, és ... això!
Besar-se, amb ganes.

I el bes segella l'amor,
però no l'empresona.
Car l'estimar no coneix treva.